

vendam studium impendant, opportunas edendo praescriptiones, praecipue in Synodis Dioecesanis ac Provincialibus, verum hisce normis apprime conformes. Laicis fas esto operam suam praestare; subiectis tamen vigili respectivo Ordinario. Absque ecclesiasticae Auctoritatis assensu (nempe Episcopi quoad Dioecesim, et Metropolitae cum suis suffraganeis quoad Provinciam), coetus institui et comitia haberi non liceat. Ephemerides de sacra musica ne mandentur typis absque Rñi Ordinarii imprimatur. Quaevis discussio circa harum praescriptionum articulos omnino vetita est. Permittitur vero quoad ceteras materias ad sacram musicam pertinentes, dummodo 1.º caritatis leges serventur; ac 2.º magistri vel iudicis partes nemo sibi arroget.

II. Curent Rñi Ordinarii ut Clerici obligationi Cantus liturgici discendi sedulo satisfaciant, prout hic praesertim in libris extat a S. Sede approbatis. Quoad ceterum musicae genus atque organi sonitum addiscendum, Clericis haud onus imponant, ne gravioribus disciplinis, quibus vacandum est, iidem distrahantur. Qui vero eiusmodi artem callent, vel aptam ad id genus indolem praeserferunt, iis adhuc progrediendi studium permitti poterit.

III. Rñi Ordinarii plurimum satagant ne Parochorum incuria Ecclesiarumque Rectorum sacri contentus in Ecclesiis tolerentur hisce praescriptionibus contrarii; canonicis etiam poenis utendo, pro suo arbitrio et prudentia, contra inobedientes.

IV. Praesenti Ordinatione in vulgus edita et significata Rñis Italiae Ordinariis, Acta omnia de hac re praecedentia abrogantur.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, ad relationem infrascripti Cardinalis Sacrorum Rituum Con-

gregationi Praefecti, supradictam Ordinationem ratam habere et undequaque confirmare dignatus est, eademque publici iuris fieri mandavit die 7 Iulii 1894.

L. † S. - Caietanus Card. Aloisi-Masella, S. R. C. Praefectus. - Aloisius Tripepi, Secretarius.

LXXXIII.

S. Cong. Episc. et Regul. instructio de verbi Dei praedicatione. — 31 Iulii 1894.

Sanctissimus Pater Leo Papa XIII, cui apostolicum sacrae Praedicationis ministerium adeo cordi est, utpote christiano populo, his praesertim temporibus, recte instituendo tantopere necessarium, magno quidem animi sui dolore accepit, in annunciandis e suggestu Fidei mysteriis multa peccari; complures scilicet, aliquot ab hinc annis, eosque gravissimos, irrepsisse abusum in modum, quibus saepenumero sacra hodie praedicatione sprete digna, aut saltem steriles ac prorsus inutilis efficiatur.

Quapropter antecessorum suorum vestigia premens, hanc Sacram Congregationem Episcoporum et Regularium causis dignoscendis praepositam iussit ad Italiae Episcopos Praesulesque Religiosorum Ordinum sese convertere, eorumque vigilantiam ac zelum vehementer excitare, ut, quoad per ipsos fieri potest, huic incommodo remedium afferant, atque illud omnino removendum curent.

Augustis igitur Sanctissimi Patris praeceptis obsequens haec Sacra Congregatio Reverendissimis Episcopis et Regularium Ordinum, Coetuumque ecclesiasti-

corum Praesulibus hasce regulas omni diligentia studioque observandas exhibet.

1. Primum quidem quod ad sacri oratoris personam attinet, caveant huiusmodi adeo sanctum ministerium ulli concedere qui nec sincera christiana pietate praeditus nec fervido in Dominum nostrum Iesum Christum amore incensus sit; sine quo aliud profecto non esset Orator, nisi *aut aes sonans, aut cymbalum tinniens*, (I. Cor. XIII, 1) nec unquam verum divinae gloriae et salutis aeternae animarum zelum habere posset, qui solus, et ratio impellens, et finis ultimus evangelicae praedicationis, sit oportet.

Haec vero Christiana pietas, sacris verbi Dei Praeconibus adeo necessaria, etiam in exteriori agendi ratione fulgeat necesse est, quae cum traditis e suggestu documentis pugnare non debet; nec quidquam iidem praeseferre vulgare aut mundanum; sed tales se exhibere, ut quisque illos existimet *ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei* (I. Cor. IV, 1); *secus enim, ut Sanctus Thomas Aquinas animadvertit, si doctrina est bona, et Praedicator malus, ipse est occasio blasphemiae in doctrinam Dei* (Comment. in Matth. V).

Cum pietate vero et christiana virtute etiam scientia sacra coniunctim socianda est; cum apprime compertum sit, atque assidua experientia comprobatum, Praedicationem vere sapientem, rite ordinatam ac fructuosam ab iis, qui bonis studiis, praesertim vero sacris, instructi non sint, frustra expectari; eosque cuiusdam, qua praestant, naturali loquacitati fidentes, quin hilum (aut parum admodum) se praeparent, pulpitem ascendere.

Hi nimirum non aliud conficiunt quam aërem verberant, divinoque verbo contemptum irrisionemque,

quin id fortasse advertant, misere conquirunt: quibus, idcirco iure merito congruit minax illud divinum effatum: *Quia tu scientiam repulisti, ego repellam te ne sacerdotio fungaris mihi* (Os. IV, 6).

2. Postquam igitur sacerdos (non vero ante) quas recensuimus dotes sibi comparaverit, tum solum Rfii Episcopi et Regularium Ordinum Praesules magnum divini verbi praedicandi ministerium eidem concedere poterunt; sed tamen continenter invigilantes, ut iis dicendis rebus inhaereat Orator, quae sacrae praedicationi proprie conveniunt. Hae quidem res (quae materia sunt propria sacrae praedicationis) his divini Redemptoris verbis continentur: *Praedicate Evangelium... Docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis* (Matth. XXXIII, 20). Quae verba enarrans Angelicus Doctor scribit: « Praedicatores debent illuminare in credendis, dirigere in operandis, vitanda manifestare; et modo comminando, modo exhortando, hominibus salutaria praedicare » (loco supra citato). Et S. Tridentinum Concilium: « Annuntiantes eis vitia, quae eos declinare, et virtutes, quas sectari oportet, ut poenam aeternam evadere, et coelestem gloriam consequi valeant » (Sess. V, cap. 2, de Ref.). Sed multo amplius a summo Pontifice Pio IX id declaratum fuit haec scribente (Litt. encycl. 9 Nov. 1846): « Non semetipsos, sed Christum Crucifixum praedicantes sanctissimae nostrae Religionis dogmata et praecepta iuxta Catholicae Ecclesiae et Patrum doctrinam, gravi ac splendido orationis genere, populis clare aperteque annuntient; peculiaris singulorum officia accurate explicant; omnesque a flagitiis deterreant, ad pietatem inflamment, quo Fideles Dei verbo salubriter imbuti atque refectione vitia omnia declinent, virtutes sectentur, atque ita aeternas poenas evadere,

et coelestem gloriam consequi valeant». Ex quibus omnibus manifesto liquet, Symbolum, Decalogum, Ecclesiae praecepta, Sacramenta, virtutes et vitia, varia hominum officia pro conditionis cuiusque varietate, hominis novissima, aliasque id genus aeternas veritates ordinariam debere sacrae praedicationis materiam constituere.

3. Atqui haec gravissima argumenta a multis divini verbi praeconibus indignum in modum negliguntur: qui quidem quaerentes quae sua sunt, non quae Iesu Christi, ac probe noscentes hasce materias ad popularem auram, quam expetunt, sibi conciliandam magis prae aliis idoneas nequaquam esse, eas omnes praesertim in concionibus quadragesimalibus, et quibusdam aliis solemnioribus anni solemnitatibus, consulto praetereunt: unaque cum rebus earum nomina permutantes antiquis concionibus novum aliquod genus praedicationis sufficiunt, quas morales Collationes, falso sensu acceptas, vocant, quibus mens auditorum, vel potius phantasia, otiose permulceatur, non vero voluntas salubriter permoveatur, pravique reformentur mores. Hi nimirum non advertunt conciones quidem morales omnibus, polemicas vero collationes plerumque paucis prodesset; atque hos ipsos paucos, si accuratius fuerint bonis moribus instructi, seu si diligentius adiuti, quo maiori castitate, animi demissione atque obedientia erga Ecclesiae auctoritatem praediti sint, id unum sufficeret ut mentem innumeris contra Fidem erroribus immunem, et ad veritatis lucem suscipiendam paratorem haberent: errores enim circa Religionem, praesertim inter catholicos populos, magis ab effrenatis animi cupiditatibus quam a quibusvis mentis aberrationibus originem ducunt; iuxta quod scriptum est: *De corde*

excunt cogitationes malae blasphemiae
(Math. XV, 19), et in Psalmo XIII v. 1. *Dixit insipiens in corde suo, non est Deus.* « *In corde suo, inquit Regius Psalter (sapienter hic adnotat S. Augustinus), non vero in mente sua* ».

4. Nec vero ideo Collationum polemicarum usum damnandum existimamus; quae si recte perficiantur, et ipsae admodum utiles, imo etiam necessariae, tot inter errores contra Religionem quoque sparsos, quandoque esse possunt. Sed omnino a Christianis suggestibus vaniloquia illa arcenda sunt, quae de theoreticis potius rebus, quam practicis, pertractant; de civilibus potius, quam religiosis; maioris videlicet speciei, quam fructus; quae proinde Ephemeridum palaestrarum, aulisque academicis apta forte erunt; at vero a loco sancto prorsus absona.

Quod vero ad illas polemicas Collationes attinet, quae Religionis ab adversariorum impugnationibus defensionem spectant, sunt eae quidem identidem necessariae, at cuiusvis humeri onus non sunt, sed solummodo robustiorum. Imo ipsi maxime strenui Oratores magna debent prudentia uti: huiusmodi enim Apologiae in iis tantummodo locis, iisque temporibus, atque iis auditoribus faciendae sunt, qui vere illis egeant, et a quibus aliquod spirituale emolumentum reipsa sperari possit: cuius rei iudices maxime omnium competentes, locorum quorumlibet Episcopus esse manifeste patet. Has vero Apologias ea decet ratione fieri, ut earum demonstratio in doctrina sacra potius, quam in humanis seu naturalibus argumentis, solidissime fundetur: tali demum sapientia ac perspicuitate elaborari, ut periculum evitetur, ne in quorundam auditorum mentibus altius defixi errores inhaereant, quam op-

positae veritates, magisque percellant animos obiecta quam responsa. Praesertim vero cavendum est, ne frequentior quam par est, harum Collationum usus aestimationi noceat et desiderio moralium concionum, quasi vero istae inferioris ordinis ac minoris momenti sint, quam polemicae: dum contra omnino constat moralem praedicationem fidelium universitati longe maxime necessariam esse, nec nobilitate a polemica vinci: ac proinde etiam valentiores et celebriores Oratores in auditorum conspectu quantum libet electissimo ac frequentissimo hanc deberent, saltem aliquando, sincero zelo exercere. Quod nisi fiat frequentes isti Auditores semper de erroribus disserere audient, qui saepenumero in iis, qui intersunt, nequaquam reperiuntur; numquam vero de culpis vitisque, quae in hisce potius Auditoribus, quam fortasse in aliis, profecto vulgaribus, abundare solent.

5. At vero si plerique in thematum tractandorum selectione abusus deflentur, plerique alii et quidem haud minus graves sunt in ipsa thematum tractatione deplorandi. Circa quam haec praeclara documenta tradit idem S. Doctor Aquinas (l. c.): « Ut vere sit lux mundi, tria debet habere Praedicator verbi divini: primum est stabilitas, ut non deviet a veritate: secundum est claritas, ut non doceat cum obscuritate: tertium est utilitas (seu recta intentio), ut quaerat Dei laudem, et non suam ». Sed heu! triste infortunium! Plerarumque hodie concionum forma non solum ab evangelica perspicuitate et simplicitate longe abest, quam illa constanter praeserferret; sed etiam obscuris ambagibus tota obvolvitur, et in abstrusis argumentis communem populi captum excedentibus versatur, ut illud propheticum effatum in mentem subeat hic opportune repe-

tendum: *Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis* (Thren. IV, 4).

Quod autem peius est, ille divinus character a concionibus abest, ille christianae pietatis habitus, illa S. Spiritus unctio, per quam praeco evangelicus semper de seipso profiteri possit, et debeat: *Sermo meus et praedicationis mea non in persuasibilibus humanae sapientiae verbis; sed in ostensione spiritus et virtutis* (I. Cor. II, 4). Hi contra persuasibilibus humanae sapientiae verbis ferme unice innixi, verbum Dei, parvi aut nihili pendunt: sacram videlicet Scripturam, quae quidem praecipuus sacrae eloquentiae fons sit oportet: quemadmodum summus Pontifex super Cathedram Petri sedens nuper gravissimis verbis, quae huc referre opportunum putamus, edocebat (Encycl. De studio S. Scripturae, 18 Nov. 1893): « Haec propria et singularis sacrarum Scripturarum virtus, a divino afflatu Spiritus Sancti profecta, ea est quae Oratori sacro auctoritatem addit, apostolicam praebet dicendi libertatem, nervosam victricemque tribuit eloquentiam. Quisquis enim divini verbi spiritum et robur eloquendo refert, ille non loquitur in sermone tantum, sed et in virtute, et Spiritu Sancto, et in plenitudine multa (I. Thess., I, 5). Quapropter ii dicendi sunt praepostere improvideque facere, qui ita conciones de Religione habent, et praeccepta divina enunciant, nihil ut fere afferant, nisi humanae scientiae et prudentiae verba, suis magis argumentis, quam divinis, innixi. Istorum scilicet orationem quantumvis nitentem luminibus, languescere et frigere necesse est utpote quae igne careat sermonis Dei, eandemque longe abesse ab illa, qua divinus sermo pollet virtute: *Vivus est enim sermo Dei et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti, et pertingens usque*

ad divisionem animae ac spiritus (Hebr. IV, 12). Quamquam hoc etiam prudentioribus assentiendum est, inesse in Sacris Litteris mire variam et uberem magnisque dignam rebus eloquentiam: id quod Augustinus perdidit, diserteque arguit (De Doctr. Christi IV, 6, 7); atque res ipsa confirmat, et praestantissimorum in Oratoribus sacris testimonium, qui nomen suum assidue SS. Bibliorum consuetudini, piaque meditationi se praecipue debere, Deo grati affirmarunt ».

6. En igitur sacrae eloquentiae potissimus fons, Sacra Biblia. Sed isti Evangelii praecones dicti, temporum nostrorum ideis ac moribus imbuti, neglecto per summum nefas fonte aquae *vivae*, ex humanae sapientiae cisternis dissipatis suam eloquentiam hauriunt; potius quam divinitus inspiratas sacrorum librorum sententias afferant, aut sanctorum Patrum, aut Conciliorum, auctores quamplurimos eosque profanos, novissimos atque etiam vivos, testes adducunt; quorum sententiae affatim ambiguas interpretationes, et quandoque etiam valde periculosas saepe saepius admittunt. « Est etiam pessimus sacrae eloquentiae abusus, religiosa themata unice ob praesentis vitae rationes, quin de futura vel mentio fiat, passim pertractare: commoda recensere a Christiana Religione mundo allata, et officia dissimulare: divinum Redemptorem uti egregium *φιλόσοφον* pingere, et Eius, ut Iudicis aeterni, iustitiam praertere ».

« Exiguus exinde huiusmodi praedicationis fructus: ex qua forte mundanus quisque homo persuasus exit, se, quin mores corrigat, dummodo in Christum credat probum christianum fore » (Card. Bausa Archiep. Florent. ad iuv. cler. 1893).

Sed quid istorum hic fructus refert? Hic profecto

non est id quod ipsi in primis expetunt: auditoribus blandiri exoptant, quibus *pruriant auribus* (II. Tim. IV, 3): et dummodo templa stipata videant, eorum parvi interest animas fructu vacuas permanere. Proinde numquam de peccato disserunt, numquam de hominum novissimis, numquam denique de aliis veritatibus gravissimis, quae auditores salubriter *contristare ad poenitentiam* possent (II. Cor. VII, 9); solummodo *placencia* loquuntur (Is. XXX, 10); atque hoc idem faciunt eloquentia quadam potius tribunitia quam apostolica; magis profana quam sacra, quae quamplures manus plaususque ipsis comparat a S. Hieronymo graviter reprobato, cum ad Nepotianum scriberet: *Docente te in Ecclesia, non clamor populi, sed gemitus suscitetur: auditorum lacrymae laudes tuae sint*. Ex quo fit, ut eorum praedictio, ita in templo, sicut alibi, theatri quadam aura circumfusa appareat, quae eam omni sacro characterem expoliat, omnique spirituali efficacia destituit. Exinde item in populo, imo etiam in plerisque e clero, adeo depravatus gustus divini verbi, et exsurdatum palatum: exinde tandem piorum scandalum, perversorum atque incredulorum nulla aut parva emendatio: qui quamvis interdum in templa, huiusmodi *placencia* verba audiendi causa, praesertim vero si sonoris illis ac magnificis nominibus, *civili progressu, patria, recenti nostrorum temporum scientia*, aliisque id genus allecti, profuse confluant, postquam Oratorem fragorosis plausibus fuerint prosequuti, oh! iste, aientes, verum ac legitimum concionandi callet modum! e templo exeunt quales illuc intraverant, sicut Iudaei, qui *omnes quidem mirabantur, sed non omnes convertebantur* (S. August. in Matt. XIX, 15).

7. Haec igitur Sacra Congregatio quum, supremis

Romani Pontificis praeceptis obtemperans, tot tamque gravibus sacrae Praedicationis corruptelis consuetudine inductis remedium afferre omnino velit, omnes Rños Italiae Episcopos, Generales Coenobitarum Praesules, atque omnes ecclesiasticorum Coetuum Rectores compellat ut in eandem apostolica animi fortitudine insurgant, atque iisdem penitus extirpandis sedulo dent operam.

Itaque memores, se iuxta sacrosancti Conc. Trid. praescriptum (sess. V, cap. 2. de Ref.) *viros idoneos ad huiusmodi praedicationis officium assumere* addictos esse, hac in re quam maximam diligentiam curamque adhibeant. Si quidem sacerdotes designandi ad suam ipsorum dioecesim pertineant, iis adeo augustum ministerium *nisi prius sive per examen*, sive alio quolibet opportuno modo, *de vita, de scientia*, de moribus comprobati fuerint, (Conc. Ind. l. c.) nequaquam concedant. Si vero illi ad aliam dioecesim spectent, nequam Episcopi in sua concionaturos admittant, praesertim vero occurrentibus quibusdam solemnioribus anni solemnitatibus, nisi proprii Episcopi, seu Praesulis, litteras ostendant, quae et sacerdotem bonis moribus praeditum, et huic officio idoneum esse testentur.

Generales etiam cuiusvis religiosi Ordinis, Societatis, Congregationis, Praesules nemini e sacerdotibus sibi subditis publice concionari, inscio loci Episcopo, permittant; eoque minus decet traditis testimonialibus litteris illos quoque mittere ut Episcopis se sistant, nisi prius accurate inquisierint, et certissime optimam noverint sacerdotum eorumdem et moralem vivendi et consuetam concionandi rationem.

Si vero cuiuslibet Dioecesis Episcopus, postquam aliquem Sacerdotem litteris huiusmodi a suis commendatum ad Dei verbum praedicandum in propria Dioecesi

exceperit, eumque deinceps in sacro ministerio peragendo ab normis monitisque hic per nos traditis aberrantem conspexerit, opportune primum eundem admoneat, ut, si fieri possit, quam primum respiscat: quod nisi sufficiat, ab officio illico removeat, poenis etiam canonicis, si necessitas urgeat, adhibitis.

Ceterum quoniam haec S. Congregatio Rñorum Episcoporum et Praesulum religiosus quibusvis Ordinibus praepositorum diligentiae ac zelo se tuto fidere posse probe novit, ideo per ipsos praecipue fore confidit, ut haec nova recensque Dei verbi annunciandi, seu potius adulterandi, ratio quamprimum reformatam se prodatur; et sacra ipsa praedicatio, vanis verborum lenociniis amotis, Augusto ac nativo suo splendori, supernaturali simul efficacia denuo suscepta, in Dei laudem, aeternam animarum salutem ac spiritualement Ecclesiae totiusque christiani Orbis utilitatem, tandem aliquando restituatur.

Romae, ex Scribarum Curia Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium negotiis dignoscendis expediendisque praepositae, die 31 Iulii, anno 1894.

I. Card. Verga, Praefectus. - Aloisius Trombetta, Pro-Secretarius.

LXXXIV.

S. Officii decretum « Cum recenter » de lege ieiunii et abstinentiae anticipanda vel dispensanda ab Episcopis. — 5 Decembris 1894.

Feria IV die 5 Decembris 1894. - Cum recenter ad hanc Supremam Congregationem S. R. et U. Inquisitionis a compluribus Episcopis pervenerint petitiones, quarum omnium una mens erat, abstinentiae

legem, de qua valde solliciti sunt, magnis in populorum concursibus aegre admodum ac difficulter variis de causis posse servari, et damno potius animarum quam saluti praebere occasionem; Eminentissimi ac Reverendissimi Domini S. R. E. Cardinales contra haereticam pravitatem in universa christiana republica Generales Inquisitores, in plenario comitio dietae Feriae IV die 5 Decembris 1894; re integre proposita ac mature perpensa, decreverunt ut infra, scilicet:

Supplicandum Sanctissimo ut Episcopis aliisque locorum Ordinariis concedere dignetur facultatem anticipandi die sibi benevisa atque ob gravissimas causas etiam dispensandi super lege ieiunii et abstinentiae, quando festum sub utroque praecepto servandum Patroni Principalis aut Titularis, vel solemne aliquod festum item magno populorum concursu celebrandum incideret in ferias sextas aut sabbata per annum, excepto tempore quadragesimae, diebus quatuor temporum, et vigiliis per annum ieiunio consecratis; atque ut eadem anticipandi seu etiam gravissimis de causis dispensandi potestate uti possint pro diebus quibus nundinae extraordinariae, magno item populorum concursu, habeantur.

Habita autem per R. P. D. Assessorem S. O. relatione Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII, idem Sanctissimus Dominus praesens Decretum ratum habuit et confirmavit ac omnibus et singulis locorum Ordinariis facultatem, de qua agitur, perpetuis futuris temporibus concessit ac attribuit, facta tamen in singulis casibus mentione Apostolicae dispensationis.

Ios. Mancini, S. R. et U. I. Notarius.

LXXXV.

Eñi Card. Rampolla Secretarii Status litterae ad Episcopos Americae Latinae de vectigali pro Collegio Pio Latino Americano. — 20 Iulii 1895.

Illñe ac Rñe Domine. — Studium religiosae rei in universis Americae Latinae Dioecibus provchendae effecit ut Summus Pontifex Pius IX fel. rec. Collegium Romae condendum curaret quod Pium-Latinum-Americanum vocavit, in quo delecti ex istis regionibus adulescentes pietate simul et scientia imbuerentur. Ut vero eiusdem Collegii angustiis prospiceret, placuit eidem Pontifici, per litteras Eñi Card. Iacobi Antonelli datas die 15 Aprilis 1862, edicere ut in qualibet dispensatione quaecumque illa foret, quae in Dioecibus et Vicariatibus Americae meridionalis ac centralis et in Republica Mexicana concederetur, scutatatum unum (un peso fuerte, 5 francos) iuxta monetam cuiusque regionis, de imposita eleemosyna detraheretur Americano Urbis Collegio attribuendum, sive ad aes alienum tollendum, sive in quotidianos sumptus impendendum. Statuebatur simul iisdem litteris ratio pecuniae, tum colligendae et custodiendae, tum Romam transmittendae.

At enim ex hoc Pontificis mandato non ii, qui sperabantur, fructus sunt habiti; vel quod non ad omnes Episcopos eius rei notitia delata fuit, vel quod difficultates subortae essent circa pecuniae transmissionem, dubiumque iniectionem, utrum nempe scutatatum, in Collegii usum seponendum, exigendum foret praeter eleemosynam pro dispensatione statutam, an potius ex eadem eleemosyna detrahendum.

Hinc die 15 Iulii 1870 aliae litterae sequutae sunt ab Eñno Card. Sacconi conscriptae ex mandato Summi Pontificis, quibus declarabatur, vectigal unius scutati, de quo supra, non addendum esse statutis pro quavis dispensatione elemosynis, sed ex his desumendum, idemque ab universis Episcopis cuilibet dispensationi applicandum, sive clericos suos haberent in Americano Urbis Collegio, sive non. Ad minuendas autem transmissionis difficultates, permittebatur Episcopis collectam pecuniam directe quotannis vel ad Cardinalem Collegii protectorem vel ad eiusdem Collegii Moderatorem mittere.

Harum tamen exitus curarum spem Pontificis nequaquam implevit. Collegium alieno aere adhuc praegravatur, ipsiusque redditus gravissimis anni sumptibus impares sunt.

Eapropter SSñus Dñus Noster Leo PP. XIII peculiari sollicitudine Collegii Pii Latini Americani necessitatibus providere desiderans, decrevit ut quae supra commemorata sunt Episcopis Americae Latinae universis in memoriam revocentur, eorumque caritas, in hac temporum adversitate, novis stimulis excitetur, ut nempe Institutum, unde iam praeclara commoda Ecclesiae sunt parta, esse pergat et vigeat.

Haud dubitans quominus Dominatio tua nihil sit omissura ut Summi Pontificis decreta atque optata in posterum impleantur, propensae in te voluntatis meae sensa libens profiteor.

Romae, die 20 Iulii 1895.

LXXXVI.

S. C. Episc. et Regul. decreta in « Abulensi » interpret. decr. « Auctis admodum ». — 20 Novemb. 1895.

I.

Eñne ac Rñe Domine. — Episcopus Abulensis exponit quae sequuntur:

Ex decreto « Auctis admodum » istius Sacrae Congregationis diei 4 Nov. 1892 sancitum fuit: alumnos votorum solemnium vel simplicium, tam perpetuorum quam temporalium, in Sacris constitutos, qui expulsi vel dimissi fuerint, perpetuo suspensos mansuros, donec a Sancta Sede alio modo eis consulatur, ac praeterea Episcopum benevolum receptorem invenerint, et de patrimonio Ecclesiastico sibi providerint; alumnos vero, qui sponte ab Apostolica Sede dimissionem petierint et obtinuerint, ex Claustro non egressuros donec Episcopum benevolum receptorem invenerint, et de Ecclesiastico patrimonio sibi providerint: secus ab Ordinum susceptorum exercitio suspensos esse mansuros.

Circa interpretationem vero huius Decreti hac in parte quaedam oborta sunt dubia, quae reverenter V. E. sapientiae subiiicit:

I. Utrum haec verba: *Episcopum benevolum receptorem invenerint et de patrimonio Ecclesiastico sibi providerint*, ita collective sint intelligenda, ut ad tollendam suspensionem ambo sint necessaria, nempe, et Episcopum benevolum receptorem invenire, et patrimonium Ecclesiasticum constituere, vel sufficiat tantum Episcopum benevolum receptorem invenire?

II. Utrum haec, quae in numero 5° leguntur, *secus*

suspensi maneant ab exercitio susceptorum Ordinum, ita sint sumenda, ut religiosus, qui obtenta Apostolica licentia e Claustro exierit, quin prius Episcopum benevolam receptorem invenerit, vel de patrimonio Ecclesiastico sibi providerit, sit suspensus tantum donec Episcopum benevolam receptorem inveniat et patrimonium Ecclesiasticum sibi constituat, vel sit suspensus donec ab Apostolica Sede suspensio tollatur, invento Episcopo benevolo receptore et patrimonio Ecclesiastico constituto? — Quare, etc.

Sacra Congregatiō Eñorum ac Rñorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, omnibus mature perpensis, respondendum censuit, prout respondet, ad primum dubium: *affirmative* ad primam partem, *negative* ad secundam; ad secundum: *affirmative* pariter ad primam partem, *negative* ad secundam.

Datum Romae ex Secretaria Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium, hac die 20 Novembris 1895. — I. Card. Verga, Praefectus. — A. Trombetta, Pro-Secret.

II.

Bñe Pater. — Ioannes, Episcopus Abulensis, ad Pedes Sanctitatis Vestrae humiliter provolutus, ea quae sequuntur exponit: — Sunt in hac Dioecesi aliqui alumni Institutorum religiosorum in Sacris constituti, alii expulsi, alii ab Apostolica Sede dimissione obtenta ex Claustro egressi, sed quin prius benevolam Episcopum receptorem invenissent nec de Ecclesiastico patrimonio sibi providissent. Ex Decreto *Auctis admodum* Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium diei 4 Novembris 1892, primi perpetuo suspensi manebunt, donec

a Sancta Sede alio modo eis consulatur, ac praeterea Episcopum benevolam receptorem invenerint, et de Ecclesiastico patrimonio sibi providerint: secundi vero etiam ab Ordinum susceptorum exercitio suspensi erunt. Episcopus Orator ob Cleri saecularis sufficientem copiam, aliisque iustis de causis, Episcopus benevolus receptor horum alumnorum esse nequit; sed de eorundem miserima vita angustissimaque conditione maxime dolet, et eorundem supplicationibus quotidie torquetur. Unus ex illis, iam presbyter, in agrariis laboribus occupatus victum sibi comparat. Exoptans Episcopus Orator aliquid praedictis alumnis levaminis afferre, quin onera Episcopi benevoli receptoris in se suscipiat, Sanctitati Vestrae sequentia dubia pro solutione reverenter submittit.

I. An possit praedictis alumnis licentiam concedere ut Ordinem exercere valeant sed ad nutum suum, uti mos est concedere Clericis alienae Dioecesis ad tempus hic commorantibus, quin onera Episcopi benevoli receptoris in se suscipiat?

II. Et quatenus negative, quid faciendum cum his miseris Clericis, qui nec Episcopum benevolam receptorem inveniunt, nec patrimonium Ecclesiasticum sibi constituere possunt?

Et Deus, etc.

Ad primum dubium Sacra Congregatio Eñorum ac Rñorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, respondendum censuit, uti respondet: « Prout exponitur, *negative* ». Sed eadem Sacra Congregatio facultatem tribuit Episcopo Abulensi, quatenus nihil aliud sibi obstet: permittendi praeferatis alumnis Sacros Ordines exercendi ad tempus sibi benevisum, donec mancant in sua Dioecesi,

firma obligatione sibi inveniendi Episcopum benevolam receptorem et constituendi sibi sacrum patrimonium, ad formam Decreti *Auctis admodum*, aut Rescriptorum Sacrae Congregationis, si quae obtinuerint. Ad secundum, *Provisum in primo*.

Romae, 20 Novembris 1895. — I. Card. Verga, Praefectus. — A. Trombetta, Pro-Secret.

LXXXVII.

S. Congr. de Propag. Fide declaratio de die in qua Episcopus celebrare debet anniversarium suae electionis. — An. 1896.

Rōne ac Illīne Domine. — Quoddam dubium proponebatur ab Amplitudine Tua circa diem in qua debet Episcopus celebrare anniversarium suae electionis, cui per praesentes litteras respondere aggredior.

Iuxta regulam generalem debet Episcopus Ordinarius celebrare anniversarium diei in quo eius electio in Consistorio secreto proclamata fuit. Ita saepius declaravit S. Rituum Congregatio. Idque intelligendum est etiam in casu quo Episcopus habuerit Breve pontificium, consecratus fuerit et Dioeceseos possessionem acceperit antecedenter ad celebrationem Consistorii. Nam eadem S. Congregatio interrogata: « Utrum decretum in *Alifaxien.*, iuxta quod dies electionis Episcopi, quoad anniversarium in Dioecesi celebrandum, non ea est, qua Bullae datae fuerunt, sed illa qua fuit in Consistorio proclamatus, spectet etiam ad Episcopos per Sacram Congregationem de Propaganda Fide institutos, qui frequenter Bullas receperunt,

Dioecesis possessionem acceperunt, imo consecrati fuerunt aliquo tempore ante Consistorium in quo proclamantur? » — Respondit: « Affirmative » die 13 Decembris 1895. Decret. VIII, in *Quebecen.* Quod si electio nunquam fuit in Consistorio proclamata, tunc celebrandum erit anniversarium diei in quo datum est Breve Pontificium. Hoc enim est unicum documentum solemne, quod manet in substitutione non habitae proclamationis in Consistorio.

Romae, 1896. — M. Card. Ledochowski, Praef.

LXXXVIII.

S. Officii responsio ad dubia quoad Decretum « Cum recenter » de lege ieiunii et abstinentiae anticipanda vel dispensanda ab Episcopis. — 18 Martii 1896.

Feria IV die 18 Martii 1896. — Post latum feria IV die 5 Decembris 1894 Supremae huius Congregationis S. O. decretum, quod incipit *Cum recenter*, quo facultas fit locorum Ordinariis anticipandi in alium diem, vel etiam, gravissimis de causis, dispensandi super ieiunii et abstinentiae lege, occasione solemnitatum in vetitum aliquem diem incidentium, a pluribus locis circa eiusdem decreti genuinum sensum dubia proposita fuere quae sequuntur:

I. Utrum ad hoc ut Episcopus dispensare valeat, ad tramitem decreti, necesse sit ut festum celebretur magno populorum concursu?

II. Utrum Episcopus dispensare possit quando agitur tantum de festo duplicis praecepti, an etiam quando agitur de alio festo, vel de alia Catholica solemnitate, ex. gr. de centenariis, peregrinationibus et similibus?

III. Quomodo sit intelligendus magnus populorum concursus, an populorum extraneorum vel etiam eiusdem civitatis aut loci?

IV. Utrum inter causas gravissimas, ob quas Episcopus non solum anticipare, sed etiam dispensare potest, assignari valeat grave periculum quod abstinentia anticipanda non observetur?

V. Utrum in diebus exceptis, ieiunio consecratis, vetitum sit Episcopis tantum dispensare super abstinentia vel etiam illam anticipare?

VI. Utrum ex rationabili causa possit Episcopus committere Parochis, ut ipsi assignent diem in quo anticipari debeat abstinentia?

Quibus dubiis ad examen sedulo vocatis in Congregatione Generali habita feria IV die 18 Martii 1896, Eſſi ac Rſſi Domini Cardinales Inquisitores Generales, praehabito voto DD. Consultorum, respondendum mandarunt:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam; modo adsit magnus populorum concursus.

Ad III. Attentis omnibus, intelligi potest etiam de concursu civitatis aut loci, facto verbo cum Sanctissimo.

Ad IV. Affirmative: dummodo periculum sit generale.

Ad V. Affirmative, scilicet utrumque vetitum est Episcopis.

Ad VI. Affirmative.

Sequenti vero feria VI die 20 eiusdem mensis SSſſus Dominus Noster Leo divina Providentia Papa XIII, in solita audientia R. P. D. Adessori impertita, relatas sibi Eſſorum Patrum resolutiones benigne adprobare et confirmare dignatus est.

LXXXIX.

S. Congr. Episc. et Regul. Decretum « *Singulari quidem* » de eleemosynarum collectis. — 27 Martii 1896.

Singulari quidem protectione et auxilio dignae semet exhibent mulieres quae in piis religiosisque institutis Deo se devovent, ut in proximorum bonum longe lateque opera misericordiae exerceant nedum directe, sed stipem etiam iisdem operibus sustentandis quaeritantes, atque egregiam eapropter humilitatis, patientiae, charitatis aliarumque virtutum laudem praeseferentes. Cum tamen hoc colligendarum eleemosynarum ministerium, prae muliebri quaeritantium indole, ac hodierna humanae societatis conditione, periculis haud vacet nisi opportunis cautelis communiatur, Sacra Congregatio Episcoporum et Regularium, nonnullis Episcopis petentibus, re diligenter et mature perpensa, haec quae sequuntur statuit ac decrevit.

I. In votorum simplicium Institutis opus quaeritandi eleemosynas alumnae non aggrediantur nisi in spiritu fidei, quod stipem non sibi quaerant, sed ipsi Christo Iesu, memores verborum eius: *Quandiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis*. Praeterea Ordinarios locorum, etiamsi eorum territoria pertranseant, obsequio, reverentia et devotione prosequantur, tamquam parentes et patronos, quos adeant cum fiducia pro consilio, auxilio ac praesidio in qualibet necessitate.

II. Iisdem votorum simplicium Sororibus non liceat eleemosynas quaerere, sive intra dioecesim in qua ipsae resident, sive extra, sine licentia Ordinarii loci respectivae residentiae.

III. Stipem quaesiturae, extra dioecesim respectivae residentiae, licentiam obtinere insuper debent ab Ordinario loci in quo eleemosynas quaeritare desiderant.

IV. Nihil tamen impedit, quominus Superiorissae, nulla petita licentia, ad sublevandam domuum vel piorum operum, quibus praesunt, inopiam, possint eleemosynas undequaque sponte oblatas accepto habere, vel etiam per litteras impetrare ab honestis ac benevolis personis quibuscumque, usquedum a legitimo superiore rationabili ex causa non prohibeantur.

V. Ordinarius loci, in quo extat domus Sororum quaeritare volentium, licentiam eis non concedat, 1.º si de vera domus vel pii operis necessitate sibi non constet; 2.º si quaeritatio commode fieri possit per alios ab ipsomet Ordinario designandos. Si autem necessitati occurri valeat per quaeritationem in loco in quo sorores resident, vel infra propriam dioecesim, Ordinarius eisdem licentiam non impertiatur eleemosynas colligendi extra dioecesim.

VI. Utraque licentia tradatur gratis et in scriptis, in qua quilibet Ordinarius leges et condiciones imponere poterit, quas, pro locorum, temporum et personarum adiunctis, magis opportunas in Domino iudaverit. Licentia vero Ordinarii piaae Sororum domus contineat litteras vel commissorias ad parochos aliasve prudentes personas, pro Sororibus quaeritantibus intra dioecesim, vel commendatitias ad Ordinarios aliarum dioecesum pro Sororibus extra propriam dioecesim quaeritantibus. In litteris commissoriis mandetur parochis aliisve probis personis, ut consiliis et meliori qua possunt opera praesto sint Sororibus, earum agendirationem invigilent, et si quid in eis minus rectum

resciverint, statim ipsi Ordinariò referant. In commendatitiis exorentur Ordinarii locorum, ut in sua quisque dioecesi Sorores ad quaeritandum admissas protegat ac adiuvet ac si sibi subditas eas haberet.

VII. Quisque loci Ordinarius Sorores ex aliena dioecesi advenientes ad eleemosynas colligendas non admittat, nisi prius eandem licentiam proprii Ordinarii sibi exhibuerint. Sororibus vero huiusmodi licentiam exhibentibus ipse suam, si lubeat, impertiatur licentiam quaeritandi in propria dioecesi. Ubi autem Sorores, etiam si utraque licentia praeditae, in eleemosynarum quaestu male se gerant, statim in propriam domum eas redire Ordinarius iubeat, opportunisque etiam mediis, si opus fuerit, compellat.

VIII. Superiorissae, praesertim extra locum ubi domus habent, numquam ad eleemosynas quaerendas mittant Sorores nisi binas, aetate et animo maturas, intra dioecesim non ultra mensem, extra dioecesim non ultra duos menses; et semper ea pecuniae summa instructas qua, inopinato quocumque casu cogente, possint statim domum redire. Sorores quaeritantes semper et ubique ea, qua decet, modestia enteant; virorum familiaritatem et sermones inutiles caveant; clamores, tabernas, aliaque loca incongrua evitent; nec in domibus longiorem moram faciant quam sit necessarium pro expetendis eleemosynis. Singulae numquam incedant, neque ab invicem separentur, nisi necessitate impellente. Iter facientes, si commode fieri poterit, utantur via ferrea; sed quantum possunt, de nocte, neque ab uno loco discedant, neque ad alium perveniant. De suo adventu futuro praemoneant illum, cui datae sunt Episcopi litterae; eique cum pervenerint se sistant praescesque adhibeant, ut intercedat pro invenienda hospi-

talitate apud aliquod pium feminarum Institutum, vel saltem apud aliquam honestam mulierem, numquam vero in domo ubi possint in aliquod periculum offendere. Matutinas ac vespertinas preces non omittant: quotidie de mane aliquam ex vicinioribus Ecclesiis petant, ibique Sacro assistant: singulis hebdomadis Poenitentiae et Eucharistiae Sacramentis reficiantur. Ante solis ortum et post occasum eleemosynas per loca non quaeritent. Elapso tempore ad quaeritandum eis praefixo, sine ulla mora ad propriam Superiorissam recto tramite remigrent. Eleemosynas numquam arroganter vel tamquam debitas postulent, sed breviter et humiliter sua et piorum operum exposita inopia, si quid sponte offertur accipiant, secus patienter divinae Providentiae confidant. Alias normas opportunas, quae a propria Superiorissa dari poterunt, adamussim observent.

Datum Romae ex Secretaria memoratae S. Congregationis Episcoporum et Regularium, die 27 Martii 1896.

I. Card. Verga, Praefectus. — A. Can. Boccafogli, Sub-Secr.

XC.

S. Congr. Concilii decretum quoad taxas fori ecclesiastici in rebus non contentiosis. — 10 Iun. 1896.

Ut norma haberetur uniformis in exactionibus pro variis actibus iurisdictionis ecclesiasticae non contentiosae, ac immodicarum taxarum onus, plurimumque controversiarum occasio tolleretur, Innocentius PP. XI legem tulit, quae, Innocentiana vulgo appellata, huiusmodi exactionum rationem apte moderabatur.

Sed cum haec lex italico idiomate esset exarata, et

idcirco communiiori Doctorum sententia eam non nisi Italiae et adiacentium insularum dioeceses proprie afficere traderetur, ceteris autem congruentem dumtaxat agendi regulam praebere; haud universim videbatur consultum incommodis, quibus amovendis lex illa prodierat.

Praeterea post tria ferme saecula a legis promulgatione, pecuniae valore et aestimatione mutatis, et in novis diversisque adiunctis societate versante, plena Innocentianae legis observantia in ipsis Italiae dioecesisibus difficilis evasit, et quandoque etiam incongrua: unde Ordinarii maiori in dies numero postulare coeperunt, ut novae peculiariae exactiones, ab Innocentiana diversae, probarentur aut tolerarentur.

His mature pensatis, et per officium S. C. Concilii Archiepiscopis nedum Italiae sed et aliarum regionum de sententia rogatis, SS^{mi}us D. N. Leo PP. XIII particularem Commissionem penes S. Concilii Congregationem constituit, eique in mandatis dedit, ut de hac re cognosceret suamque sententiam emitteret.

Iamvero in conventibus semel atque iterum ab ea habitis, tria quae sequuntur dubia, quibus universa quaestio comprehendenda visa est, ad examen revocata sunt, nimirum:

« I.^o An et quae taxae imponi possint iuxta prudentiae et iustitiae regulas in materia sacramentali,
« ac speciatim in matrimoniali, itemque in materia
« beneficiaria.

« II.º An generalibus quibusdam editis normis, specifica praefinitio taxarum in singulis dioecesisibus Ordinariarum arbitrio sit relinquenda; an potius praescribendum, ut hac de re agatur in synodis provincialibus,
« et quatenus synodi haberi nequeant, in conventibus
« Episcoporum in singulis provinciis, et in Italia in sin-

« gulis regionibus, ad hunc effectum peculiariter habentibus, sub lege nempe ut uniformis taxa in singulis provinciis seu regionibus quoad fieri possit statuat, Sacrae Concilii Congregationi pro approbatione subiicienda.

« III.º An et quanam aliae provisiones hac de re sint adhibendae ».

Quibus Em̃i Patres, praevio Consultorum voto, respondendum censuerunt:

« Ad I.ºm Affirmative, ita tamen ut quoad actus qui directe respiciunt sacramentorum administrationem servetur dispositio *cap. 42 Decret. De simonia*, scilicet ut libere conferantur ecclesiastica sacramenta et placet consuetudines observentur.

« Quod vero ad reliquos actus, qui directe non respiciunt administrationem sacramentorum, uti sunt dispensatio a denunciationibus matrimonii, venia conferendi baptisma in privatis domibus, et cetera huiusmodi,

« 1.º servandas laudabiles consuetudines, et rationem prudentem habendam locorum, temporum ac personarum:

« 2.º vere pauperes eximendos a quibusvis expensis:

« 3.º taxas non adeo graves esse debere, ut arceant fideles a receptione sacramentorum:

« 4.º quoad matrimonium in specie, remittendas ipsas taxas esse in casibus in quibus adsit periculum, ne fideles in concubinatum proruant:

« 5.º tandem quoad beneficia ecclesiastica, taxas esse non debere proportionaliter inadaequatas redditibus beneficiorum.

« Ad II.ºm Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

« Ad III.ºm Affirmative, et taxarum descriptionem seu notulam modo et normis superius expositis confectionem, quamprimum transmittendam ad S. Concilii Congregationem pro approbatione; quae tantum concedenda erit ad instar experimenti, pro dioecesibus Europae ad quinquennium, pro reliquis vero ad decennium ».

Facta exinde de his omnibus relatione SSmo Domino Nostro per infrascriptum S. C. Concilii Praefectum, Sanctitas Sua dignata est resolutionem Em̃. Patrum plene approbare et confirmare: simulque mandavit ut ab omnibus ad quos spectat sedulo atque integre servetur, contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Concilii, die 10 Junii 1896. — A. Card. Di Pietro, S. C. Concilii Praefectus. — Beniaminus, Archiepiscopus Nazianzenus, Pro-Secretarius.

XCI.

S. Officii declaratio de promulgatione Concilii Plenarii aut Provincialis. — 10 Sept. 1896.

Em̃e Domine. — Litteris datis die 22 Decembris anni elapsi ad Em̃um D. Cardinalem Secretarium huius Supremae Congregationis S. O. Amplitudo Tua sequentia dubia proponebat:

I. Utrum Episcopi in Concilio sive plenario sive provinciali coadunati vera potestate legislativa potiri censeantur?

II. Utrum decreta Conciliorum sive plenariorum sive provincialium a S. Sede modo generali, non au-

tem speciali, adprobata, omnimoda vi legum careant, nisi in statuta dioecesana iam fuerint incorporata; et quidem tantum valeant, quantum sic fuerint incorporata?

Re ad examen revocata, in Congregatione Generali habita fer. V loco IV die 10 Septembris 1896, Eñi Dñi Cardinales una mecum Inquisitores Generales, reformatis dubiis uti sequitur:

I. Utrum Episcopi, in Concilio sive plenario sive provinciali legitime coadunati, vera potestate legislativa potiri censeantur?

II. Utrum decreta Conciliorum sive plenariorum sive provincialium a S. Sede *in forma communi sive specifica confirmata vel adprobata, vel saltem recognita*, omnimoda vi careant, nisi in statuta dioecesana iam fuerint incorporata; et quidem tantum valeant, in quantum sic fuerunt incorporata?

Respondendum decreverunt:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Negative.

Et ad mentem.

Haec ad A. T. notitiam dum defero, fausta quaeque ac felicia a Deo Tibi lubens deprecor.

Ad r. p. d. Archiepiscopum S. Ludovici in America.

Uti Frater - L. M. Card. Parocchi.

XCII.

S. Congr. Rituum declaratio de Altari quod communiter dicitur « Sepulcrum » Feriis V et VI Maioris Hebdomadae. — 15 Dec. 1896.

Romana. - Instantibus plerisque Rñis Episcopis variarum regionum, qui sacros ritus et caeremonias iuxta ecclesiasticas praescriptiones ac laudabiles consuetudines in suis dioecesibus observari satagunt, quaestio super Altari quod communiter dicitur *sepulcrum*, alias agitata, S. R. Congregationi sub duplici sequenti dubio proposita fuit, nimirum:

I. Utrum in Altari, in quo Feria V et VI Maioris Hebdomadae, publicae adorationi exponitur et assertatur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, repraesentetur sepultura Domini; an institutio eiusdem Augustissimi Sacramenti?

II. Utrum liceat ad exornandum praedictum Altare adhibere statuas aut picturas, nempe Beatissimae Virginis, S. Ioannis Evangelistae, S. Mariae Magdalenae et militum custodum, aliaque huiusmodi?

Sacra porro Rituum Congregatio in ordinariis Comitibus, subsignata die ad Vaticanum habitis, ad relationem infrascripti Eñi et Rñi Domini Cardinalis Sacrae eidem Congregationi Praefecti, exquisitis trium Rñorum Consultorum suffragiis, scripto exaratis, attempta quoque antiqua et praesenti Ecclesiae disciplina, omnibusque maturo examine perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. *Utrumque.*

Ad II. *Negative. Poterunt tamen Episcopi, ubi an-*

tiqua consuetudo vigeat, huiusmodi repraesentationes tollerare: caveant autem ne novae consuetudines hac in re introducantur.

Atque ita rescripsit, contrariis quibuscumque decretis abrogatis. — *Die 15 Decembris 1896.*

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per supradictum Rñum Dom. Cardinalem relatione, Sanctitas Sua Rescriptum Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit, iisdem die, mense et anno.

XCIII.

S. Congr. Episc. et Regul. declaratio « Zamoren. », an moniales acceptare possint haereditates in favorem monasterii. — 15 Ian. 1897.

Beatissime Pater. — Episcopus Zamorensis in Hispania, ad pedes S. V. provolutus, humillime exponit: N. N. Sanctimonialem Ordinis Praemonstratensis in conventu civitatis N., huius dioecesis, ex Constitutionibus civilibus hispanicis ius habere ad haereditatem capiendam, quae eidem contigit ex morte fratris presbyteri recens defuncti. Hinc quaeritur:

1. An praefata Sanctimonialis, posita solemnibus religiosa professione quam iamdiu emisit, licite in conscientia possit gestiones agere, sive per se, sive per procuratorem, ut haereditatem capiat proprio nomine coram saeculari iudice, in bonum tamen totius Communitatis, ut par est; vel potius egeat, ratione voti paupertatis, legitima dispensatione ad praedictas gestiones iuridicas agendas ad haereditatem acquirendam?

2. Dato quod dispensatione egeat: an haec eidem

tribui possit a conventus Superiorissa, aut ab Episcopo cui conventus subest: vel necessario, ratione solemnibus voti, a Sede Apostolica obtineri debeat? — Demum, posita necessitate recurrendi ad Apostolicam Sedem pro praedicta dispensatione, Episcopus orator suppliciter postulat:

3. Ut praefatae Sanctimoniali facultas tribuatur ad iuridicas gestiones per procuratorem instituendas ac perficiendas pro haereditate sibi ac proprio nomine capiendam, quae in bonum cedat totius Communitatis.

4. Ut eidem Episcopo oratori sufficiens facultas elargiatur ut dispensare possit super vota paupertatis in casibus similibus, ad id, ut providere valeat pro urgentia quae regulariter in iisdem occurrit. — Et Deus. . .

Sacra Congregatio Eñorum ac Rñorum S. R. E. Cardinalium negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praeposita, super praemissis censuit respondendum prout respondet:

Ad 1^m et 2^m providebitur in Tertio.

Ad 3^m Affirmative pro petita facultate; ita tamen ut haereditas acquiratur monasterio.

Ad 4^m Affirmative pro petita facultate ad triennium, pro casibus dumtaxat urgentibus, in quibus nempe non suppetat tempus recurrendi ad Sanctam Sedem.

Romae, 15 Ianuarii 1897.

S. Card. Vannutelli, Praef.